

SOLVEJ BALLE

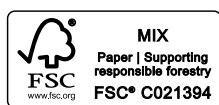
OM UTRÄKNING AV OMFÅNG

5

*Översättning
Ninni Holmqvist*

WAHLSTRÖM & WIDSTRAND

*Denna översättning har fått stöd från
Nordiska ministerrådet.*

Wahlström & Widstrand
www.wwd.se

ISBN: 978-91-46-24139-3

Copyright © Solvej Balle, 2023

Originalalets titel: *Om udregning af rumfang 5*

Översättning: Ninni Holmqvist

Published by agreement with Copenhagen Literary Agency ApS,
Copenhagen

Omslag: Sara R. Accedo

Tryck: ScandBook, EU 2024

Första tryckningen

4541

Det var kyligt men det regnade inte. Olga stod redan på trottoaren med sina väskor omkring sig när jag kom ut från hotellet. Hon hade anlänt sent på kvällen och nu stod hon i en tunn jacka och spanade utefter gatan. Jag hade bestämt med Henry att han skulle hämta oss klockan åtta och tillsammans skulle vi åka från Bremen till Val Benoît i utkanten av Liège.

Jag räckte Olga ett russinbröd insvept i en servett som jag hade tagit med mig från frukosten. Jag hade inte träffat henne på länge men kände henne tillräckligt väl för att veta att hon inte hade ätit frukost när vi skulle mötas så tidigt på dagen. Hon log en smula overseende när jag gav henne servetten med brödet. Hon har aldrig riktigt vant sig vid min något överdrivna omsorg, men hon var uppenbarligen hungrig för i nästa ögonblick hade russinbrödet försvunnit.

I morgonljuset kunde jag se att hon hade förändrats. Inte mycket, men hon såg lite äldre ut än jag mindes henne. När hon stod där med väskorna omkring sig och det mörka håret uppsatt i en hästsvans var det tydligt att det var en vuxen människa jag insisterade på att utfodra, och jag lät bli att säga något om hennes klädsel trots att hon stod i en jacka som var alldeles för tunn för den kyliga morgonen.

Det var en ny tanke. Att också hon kunde bli äldre. Inte för att hon inte har förändrats under den tid vi har känt varandra, det har hon så klart, men jag har inte tänkt på det som ålder, bara som variationer. Det har handlat om håret eller kläderna eller hennes sätt att hälsa när hon kom ner sent på morgonen, men det är som om dessa förändringar aldrig har haft någon riktning, det har bara varit Olga i olika versioner. Min bild av henne har alltid varit förknippad med vårt första möte: en mycket ung kvinna som knackade på min dörr en regnig eftermiddag i Clairon-sous-Bois. En människa med tydliga åsikter och en bestämd vilja, men också en människa som jag behövde ta hand om. Som om hon inte riktigt kunde ta vara på sig själv.

Olga hade helt klart velat sova längre. Hon hade vikt ihop servetten från russinbrödet och lagt den i fickan och nu stod hon där i sin tunna jacka, en vuxen kvinna med resväskor och ett sömnigt ansiktsuttryck en något disig morgon.

Strax innan hade jag stått i badrummet på hotellet och betraktat mitt eget ansikte i en förstoringspegel. Där fanns rynkor och porer och små fläckar som jag inte hade lagt märke till förut. Kanske var det därför jag plötsligt kunde se att Olga hade blivit äldre. Jag märkte att tanken fick mig att känna mig orolig. Inte för att ålderns små tecken stör mig, dem finner jag närmast intressanta: hudens små landskap, ytor i förändring. Det är när föränd-

ringarna kräver handling som jag blir orolig. När det inte bara är terrängens vanliga hinder: vattenpölar och tuvor eller små gropar som man måste hålla ögonen på för att inte snubbla. Det är när landskapet får nya former, bäckar blir till floder, till ett delta, ett hav. Man står vid vägskäl där man måste stanna upp, göra ett val, ändra riktning.

Jag hade stått framför spegeln och börjat lägga mascara på ögonfransarna. Det är inget jag gör särskilt ofta, det måste ha varit ett sätt att förbereda mig inför vår nya tillvaro. Jag hade varit borta länge och var medveten om att det inte skulle bli detsamma: en ny plats att bo på, människor som jag inte hade sett sedan jag lämnade huset i Bremen, nya invånare som jag ännu inte hade träffat.

Jag hade pratat med både Henry och Olga och ett par av de andra medan jag var borta. Jag visste att saker och ting hade förändrats. De flesta hade rest därifrån och slagit sig ner på andra platser. Några hade flyttat till Liège, där vi nu skulle ha det första stora mötet. Jag såg fram emot återseendet. Jag var nöjd med att ha lämnat huset i Bremen. Det var inte det. Jag var nöjd med att ha återvänt till Clairon-sous-Bois. Att ha åkt därifrån igen. Till Paris. Till Hôtel du Lison. Till de nordfrisiska öarna. Till Welk och till huset utanför Marholt där jag hade slagit mig ner. Eller kanske inte slagit mig ner, men jag hade bott där. Längre.

Det var inte det att jag hade haft något emot de ensamma dagarna. Den kyliga luften. Vinden som ökade under eftermiddagen. Mina vandringar längs stranden och vid vallarna, lugnet som hade kommit över mig i samma stund som jag gick ombord på färjan till Welk och som hade följt med mig genom de många dagar då jag hade vistats på ön. Eller genom de flesta dagar, för ibland hade jag saknat mina vänner och huset och alla våra förehavanden. Ibland hade jag saknat Thomas. Men det var lugnet jag behövde. Lugnet och ingen. Små inköpsutflykter till Marholt. Vandringsutflykter längs kusten. Segelutflykter i en kajak jag hade lånat. Eller vad man nu kallar det när man inte frågar någon om lov. Men när jag pratade med Henry och han berättade att de skulle försöka samla oss alla i Liège började saknaden växa. Jag var redo att återvända, och vi hade bestämt att vi skulle mötas i Bremen och tillsammans åka till Liège.

Ändå var jag orolig. Kanske var det tanken på att vara en del av en flock. På att träffa dem alla igen. Min flock. En underlig samling. Att bli en del av en grupp. Jag hade bott ensam i ett hus på en frisisk ö och vaknat ensam och gått genom dagarna ensam. Utan mina vänner från den artonde november. Utan Thomas i bakgrunden. För det var så det hade varit. Innan jag återvände till Clairon hade Thomas varit med mig som en osynlig medpassagerare. En människa som väntade. Min då ännu inte förlorade kärlek. Nu förlorad.